

[Haunstrup Clemmensen.]

brugets forhold i det nordiske område ordnes samtidig og ikke på ny, som tilfældet var i EFTA, bliver udskudt til en uvis fremtid. I denne forbindelse er det mig magtpåliggende at sige, at vi i det konservative folkeparti med stor interesse afventer den redegørelse, som det nedsatte udvalg med direktør Krogstrup som formand har bebudet vedrørende den fremtidige landbrugsordning. Vi tror, det er helt nødvendigt, at dette overordentlig valutaskabende erhverv sikres fremtidsmuligheder, og vi er fortsat helt parat til at yde vort bidrag også i form af økonomiske bevillinger på dette felt.

De danske bestræbelser for at opnå gunstige ordninger både for landbrug og industri, områder, der er betydningsfulde for landets konkurrenceevne, har oprigtigt talt ikke nydt alt for stærk fremme gennem den stemmeføring, som vort største oppositionsparti længe har benyttet i drøftelserne vedrørende den nordiske toldunion. Med så meget desto større glæde hørte jeg derfor forleden dag hr. J. O. Krag foreslå, at en nordisk toldunion måtte indeholde toldsuspensioner på 10-15 år for de fleste råvarer og af ubegrænset varighed for jern og stål. Herved er vi efter min opfattelse inde på en mere realitetsbetonet drøftelse af helt nødvendige vilkår for en dansk tiltræden til de unionsplaner, der er fremme.

På dette grundlag udtrykker jeg også i denne debat håbet om, at vi kan fastholde den hidtidige enighed om dansk markedspolitik. Vi skal imidlertid ikke kun interessere os for udenrigsøkonomien, men også bredt for alle de udenrigspolitiske aspekter og erkende vort medansvar for den internationale udvikling og ikke mindst for den skæbne, der bliver de nye staters befolkning til del i Asien og i Afrika. Jeg er ganske enig i de principielle synspunkter, den socialdemokratiske ordfører gav udtryk for f. eks. vedrørende katastrofen og tragedien i Biafra, som vist fra alle sider i det danske folketing erkendes at være noget af det mest dystre, vi har været vidne til i de senere år.

Dette samarbejde internationalt ønsker vi altså at udbygge, men vi ønsker ikke at gøre det fuldstændig bygget på illusioner. Vi erkender, at der stadig i alt for store dele af verden er diktaturtendenser — vi

har været vidne til det i Grækenland, og det græske styre har også fra konservativ side kun mødt den tydeligste og stærkeste foragt — men vi advarer mod kun at tale om diktaturtendenser i en del af verden, og derfor er det vel også naturligt på ny at understrege, at den yderligere forværring af situationen i Czekoslovakiet har været en alvorlig belastning netop for det ønske, som alle dele af det danske folk har om en fortsat yderligere international afspænding.

Vor egen sikkerhed bygger fortsat på NATO-traktaten, og det er det konservative folkepartis opfattelse, at vi netop i kraft af dette NATO-samarbejde har sikret vor uafhængighed netop i den 20 års periode, i hvilken NATO hidtil har virket; vi lægger afgørende vægt på, at NATO fortsat er basis for dansk sikkerhedspolitik.

Må jeg så have lov at tilføje, at selv om vi har store interesser for befolkningsproblemer overalt på kloden, skal vi vel også passe på, at vi ikke glemmer dem, der står os allernærmest: vore landsmænd i Syd-slesvig, og vi hilser derfor med glæde den positive linje, der også på dette område prægede åbningstalen.

Vi står nu ved tilendebringelsen af et tiår, og 1960erne vil vel gå over i historien som et tiår, der på mange, mange måder bragte menneskeheden langt videre frem, og hvori der nåedes resultater, som tidligere slægtled vel end ikke havde fantasi til at forestille sig, men vi må erkende, at freden har haft ringe kår også i det tiår. Ved indgangen til 1970erne skal vel også det danske samfund erkende, at vi har vældige muligheder for en udvidelse af den økonomiske levestandard, men vigtigst af alt er det naturligvis, at vi lidenskabeligt arbejder videre på at forsøge at udbygge fredens muligheder, på at styrke det internationale samarbejde ikke mindst i vor egen europæiske verdensdel. Vi har en forpligtelse til at bekæmpe fattigdommen i u-landene og udrydde restfattigdommen i vore egne vesterlandske samfund. Men det er nødvendigt, hvis vi sætter os disse høje mål for det årti, vi nu er ved at gå ind i, at vi ganske realistisk og nøgternt erkender, at skal målene nås, skal det danske samfund kunne yde sin indsats i dette tiår, må samfundsøkonomien være i balance. Det er det uafviselige krav, det fundament, på hvilket